

Válasz: — Nagyon szükösen vagyunk székházunkban... Aki akar művelődni, az egyes öntevékeny csoportokban teszi. Vannak színjátszók, versmondók, énekkari tagok. Majd ha felépül a rég tervezett székházunk, ott lesz mód mindenre, hely is akad hozzá. Tervezünk előadótermet, kamaratermet.

Elhangzik kérdés, Fischer Mihályné alelnök, a béke- és barátsági munkabizottság titkárának részéről, ki a Kismotor- és Gépgyár normatechnológusa: — Őcsém most végzi az általános iskola VIII. osztályát, kap-e, kaphat-e tájékoztatást arról, milyen lehetőségek vannak a kisipari szakmákban, hát-ha éppen valamelyikre támad kedve?

Válasz: — A szülői értekezleteken sorban megjelenünk, s elmondunk minden szépet és jót az egyes hiányszakmákról. De azt sem titkoljuk, hogy a kisipar nem tudja azt adni a tanulóknak, mit Baja nagyüzemei: öltözőt, fürdőt, üdülést, sportolási lehetőségeket... Egyet tudunk csak ígérni: a gyerek, aki kisiparhoz megy, kiválóan meg fogja tanulni a választott szakmát!

A kérdések megválaszolása után sem oszlik szét az elnökség. Baráti beszélgetéssel folytatódik a „hivatalos” napirend: mit tettek és tesznek a kisiparosok a közösségért... Előjönnek az elmúlt évek önként vállalt közösségi munkái: a Bokodi úti óvoda, a napközi építkezés, a szociális otthon, meg szinte valamennyi iskola, amelyekben a kisiparosok keze munkája is „jelen” van...

— Évenként és fejenként mintegy húsz óra — összegezi a „csendes” vállalásokat a KIOSZ titkára, aki megtanulta megbecsülni a városukat szerető idős meg fiatalabb mestereket.

— Van-e hát Baja szolgáltatásainak gondja-baja? — kérdezzük a városi tanács titkárát, dr. Stang Jenőt, aki most népfront-elnökségi tag mivoltában jelent meg ezen az összejövetelen.

— Túl vagyunk, úgy gondoljuk a nehézségeken — válaszol ha nem is optimistán, de megfontoltan. — A visszafejlődés több évig tartott, majd a stagnálás is... Most nagyon lassú, de állandó a létszámnövekedés. Ehhez hozzájárultak oly fontos állami intézkedések, mint a kisiparosok társadalombiztosításba való fokozottabb bevonása, a jövedelemadó-rendelet módosítása, az új ipartörvény, meg a bérszabályozás. De legfőbb a szemléleti változás. Mindenki előtt világos, a kisiparos éppen úgy tudja, mint a bajai „civil” lakos, hogy a kisipar a szolgáltatásokért van, s ennek érdekében fejleszhető.

Már indulnának hazafelé, de még egy elkerülhetetlen téma egybetart mindenkit. Az USZODA!

— Igenis, Bajának lesz uszodája! — fordul felém a népfronttitkár. — Ahol ősztől tavaszig folyhat az úszásoktatás, ne csak a Dunára meg a Kamarás-Dunára, a Sugovicára hagyatkozzunk. Ennek érdekében már összegyűlt 11 és fél millió forint, s ebben a szövetkezetek, kisiparosok pénze is benne van? Ősszel lesz az ünnepélyes alapkövetétel!

— Ott leszünk! — búcsúzik a régi KISZ-es ismerőstől, Földvári Imre népfronttitkártól a KIOSZ titkára, Vancsik Géza. De nemcsak az ünnepségen, hanem végig, amikor kell. Baja kisiparosai ebben is együtt szurkolnak a lakossággal, lévén ez az országban egyedül álló kezdeményezés. Hiszen Baja összlakossága „emelte” be, saját akaratából és erőből, a hatodik öt éves tervbe ezt a korszerű, modern uszodát. Ami Bajának, a régi vízi városnak, mindenképpen kijár!

(t. á.)